

Skvostný Kubišta a dechberoucí Kytice aneb Procházka Ostravou a dvě mouchy jednou ranou

A tak nám jednoho podzimního dne paní profesorka sdělila, že si uděláme kulturní výlet. To rozdělilo třídu na dvě poloviny: tu, která nad časem stráveným v divadle a při pomýšlení na výstavu slavného malíře Bohumila Kubišty obracela oči v sloup (ale zase, žádné učení, to je přece docela pozitivní!) a tu druhou, která byla nadšená a spokojená, že bude mít možnost rozšiřovat své literární a umělecké obzory.

Byl to chladný den, když se naše třída a studenti semináře češtiny vydali společně s profesorkami do Galerie výtvarného umění na výstavu s názvem „Zářivý krystal“ a poté do Divadla Jiřího Myrona v Ostravě na divadelní zpracování Kytice.

První naše kroky mířily k rozlehlým sáním, které byly naplněny díly jednoho z nejlepších českých malířů a grafiků, pana Kubišty, a také jeho věrných následovníků. Dozvěděli jsme se, že od malování kýčovitých chorvatských krajinek se dostal ke směru kubistickému, ve kterém namaloval svá vrcholná díla jako „Polibek smrti“ nebo „Kavárna“. Plátna jsou pokryta výraznými barvami a vyobrazují například jeho vážené autoportréty nebo zajímavá zátiší. Na závěr prohlídky nás milá paní průvodkyně usadila na zem s přáním, abychom na čtvrtku papíru jen pomocí linek a barvy vyjádřili své pocity. Klid, zlost, láska i nenávisť se mísily ve vzduchu a myslím, že si většina studentů právě díky tomuto uvědomila, že umění nespočívá jen v precizní anatomii či v míchání barvy, nýbrž v naprostém vyjádření sama sebe.

Po tomto zajímavém zážitku jsme se vydali do nedalekého divadla. Ve vstupních prostorách nás čekal zmatek a nekonečné hemžení malých školáčků, kteří už netrpělivě očekávali začátek představení. Když světla konečně zhasla a orchestr byl nachystaný, obrovský sbor smíchaný z herců i amatérských dětských sborů začínal zpívat nářev s motivem mateřidoušky, jejíž tematika nás provázela po celou hru. První balada – Vrba - byla hrána v dramatickém duchu, který byl ještě zdůrazněn temnotou, již střídaly světelné efekty. Ač byla tato část poněkud zdlouhavá, byla velmi efektní. Asi nejznámější balada z Erbenova cyklu Kytice, Vodník, byla zpracována velmi pěkně. Četné taneční kreace a působivá hudba jen podtrhovaly skvělý výkon vodníka lákajícího svou milou, jejich život pod hladinou i notoricky známý bolestný konec, ztráta milovaného syna. Po přestávce následovaly další dvě balady – Zlatý kolovrat a Svatební košile. Celý děj zlatého kolovratu provázel zpěvem dětský sbor a opět četné světelné efekty. Musím vyzdvihnout skvělou scénu, při které jsou mrtvé dívky zpátky připojovány končetiny. Z figuríny bez údů se najednou stala živá tančící dívka – snad jen tušíme, jak se tohle hercům povedlo. Na závěr přišel ten největší skvost, naprostý herecký koncert Milé unášené svým mrtvým vojákem. Hororový konec, když se na modlící dívku sápoou dva umrlci, vzal celému sálu dech. Celé představení zakončil opět mohutný sbor s mateřidouškou na rtech. Vím určitě jedno - ať se zúčastněným představení líbilo více, či méně, udělalo na všechny obrovský dojem a patřilo k těm nezapomenutelným.

Anna Ocelková 4. A

Fotogalerie – představení Kytice

Zdroj: <http://www.ndm.cz/cz/opereta-muzikal/inscenace/3344-kytice/>. Foto Martin Popelář.